

Hồi 23

U Minh Giáo Phái

Mộ Dung Hồng buồn bã thốt:

- Việc ấy đồ đệ đã hiểu rõ... chẳng lẽ sư phụ cho rằng đồ đệ còn có thể chọn lựa được người khác để trao thân gởi phận hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh hỏi:

- Vậy con có ý định gì?

Đột nhiên nàng vụt quỳ xuống:

- Sư phụ hãy xuống tóc giùm đệ tử, từ đây con sẽ nguyện theo hầu sư phụ suốt đời!

Lãnh Tâm Thần Ni niệm phật:

- Chữ tình gây biết bao nhiêu cảnh tang thương đổ vỡ. Đồ nhi! Tuổi con hãy còn nhỏ, phải biết rằng đã quy y thì phải sớm khuya cầu kinh kệ, đâu phải việc sung sướng cho cam!

Mộ Dung Hồng bình tĩnh đáp:

- Thế sự như phù vân, đệ tử hiện tại không còn thích gì nữa, chỉ muốn nương nhờ cửa Phật, để mong được yên tĩnh tấm lòng!

Ni cô gạt ngang:

- Chớ nhiều lời...! Đồ nhi...! Sư phụ không tán đồng ý định của con, từ đây con sẽ theo sư phụ du lịch một vòng chân trời, để cho con hiểu rõ được nhân tình thế thái, rất có thể vết thương lòng của con nhờ đây sẽ chóng bình phục...!

Mộ Dung Hồng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hai thầy trò kẻ trước người, lặng lẽ bước ra khỏi miếu.

Gió thu hiu hắt thổi, lá vàng lác đác rơi, bóng hai người phút chốc đã biến sau sương chiều dày đặc...

oOo

Lòng đầy nghi vấn Tử Lăng âm thầm mãi lo suy nghĩ, phút chốc đã vượt hơn mười dặm đường, đến một ngã ba, chàng dừng bước lại để định phương hướng.

Bỗng nhiên...

Đằng sau có tiếng phụ nữ lạnh lạnh gọi to:

- Lăng ca! Lăng ca!

Tử Lăng quay lại, trông thấy Giang Thu Lăng đang tất tả chạy đến, chàng mừng quá đổi...

- Lăng muội! Tiểu huynh đang vì sự an nguy của tiểu muội mà phân vân lo lắng đây!

Giang Thu Lăng mỉm cười sung sướng:

- Chúng mình chẳng hiện tại là bình an gặp mặt hay sao?

Lúc đuổi theo Mộ Dung Hồng đến tòa cổ miếu, nàng núp kín một nơi, cho nên tất cả sự việc xảy ra chẳng những nghe rõ ràng, còn thấy được tường tận!

Lòng chân thành của Tử Lăng, dạ khoan hồng đại độ của Mộ Dung Hồng làm nàng cảm động để rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

Nàng tự cảm ích kỷ quá! Lòng hy sinh của Mộ Dung Hồng sao cao cả quá... Nàng là vật cực nhỏ bé so với đức độ của Mộ Dung Hồng.

Vấn Tử Lăng cố hỏi nàng những sự việc xảy ra sau khi chàng hôn mê bất tỉnh!

Nàng cố bịa ra câu chuyện, ăn khớp với câu chuyện Mộ Dung Hồng kể cho chàng nghe lúc này...

"Đang lúc thập phần nguy hiểm một vị cao nhân chợt bay đến, trong vài chiêu ông ta đánh đuổi bọn Lao Sơn Tam Đạo đem chàng cứu thoát..."

Nàng đuổi theo không kịp, đang lạc lõng giữa rừng, duyên may dun rủi bỗng gặp được chàng..."

Câu chuyện nàng kể, Tử Lăng nghe qua có vẻ gượng gạo, nhưng lại trùng hợp với lời thuật lại của Mộ Dung Hồng, chàng không tiếp tục hỏi nữa, ngược mặt nhìn trời:

- Lăng muội...! Suốt đêm bồn tẩu, tiểu huynh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bây giờ chúng mình nên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút!

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt:

- Chỗ này núi rừng hoang vu, chúng mình nên tìm chỗ khác tiện hơn!

Tử Lăng gật đầu:

- Thôi được! Chúng mình nên vượt qua rặng núi này rồi hãy tính.

Vượt thêm một đoạn đường núi quanh co xa xa, dưới chân đồi bồng có một thị trấn nhỏ hiện ra.

Thị trấn chỉ độ hơn trăm gian nhà. Tử Lăng chọn một khách sạn kiêm tửu điểm, chàng mua chút đỉnh thức ăn, rồi cùng Giang Thu Lăng ngồi dùng cơm tối.

Phòng Tử Lăng mượn chia làm hai gian đối diện nhau, ăn xong hai người ai về phòng nấy an nghỉ...

Trong phòng bày biện đơn sơ, một giường một ghế. Khách sạn thanh tịnh, Tử Lăng tâm dạ như tờ vò trấm mối, lắng nghe ngoài cửa lá thu sào sạt, tiếng đế nỉ non, tâm tư vợ vẫn mãi, chàng không thể nào ngủ được!

Thình lình trên nóc nhà có tiếng động lạ, chàng cố lắng nghe, rõ ràng có một tay cao thủ đang dùng thuật khinh công di động trên nóc rình mò.

Chàng nhẹ nhàng mở cửa sổ, bắn mình bay vọt lên nóc nhà, định thần nhìn kỹ. Bốn bề im lặng, trước mặt cách chỗ chàng đứng chừng năm chục trượng, một bóng đen đang dùng thuật khinh công bay biến.

Văn Tử Lăng khen thầm:

"Thực là một tay có thân pháp cực nhanh."

Không chậm trễ, chàng nhắm hướng bóng đen phóng mình đuổi theo.

Nhờ quyền Mai Châu Bửu Lục, nên không riêng võ công của chàng tiến triển, mà khinh công cũng vượt bậc bội phần. Trải qua vài dặm đường, bóng đen đã bị chàng đuổi kịp. Tử Lăng cố gắng đuổi tới, một mặt kêu to:

- Bằng hữu! Nếu không dừng lại, chớ trách Văn mỗ độc ác nhé!

Bóng đen chạy thêm vài trượng vụt đứng chần lại.

Tử Lăng giương mắt nhìn kỹ, kẻ lạ tuổi trạc năm mươi, gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng quắc, lưng giắt cây Phán Quan Bút.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu từ đâu đến! Dẫn dắt Văn mỗ đến chốn này có điều gì chỉ giáo?

Người nọ mỉm cười đáp:

- Các hạ tự xưng Văn mỗ, chắc là đã nổi tiếng ở chốn giang hồ Văn thiếu hiệp đây chứ gì?

Thấy kẻ lạ không có ý thù nghịch, Tử Lăng vội đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đi qua chốn này, nguyên do nào các hạ biết tên họ, vả lại nửa đêm có ý dẫn dắt đến đây, chắc có điều dạy bảo.

Người lạ chấp tay vái chào:

- Thiếu hiệp một mình đại náo Thiếu Lâm Tự, vừa rồi dò thám Hiệp Lê Sơn, tiếng tăm vang dậy khắp chốn giang hồ, lão phu nghe danh, nhưng chưa có dịp gặp mặt đây thôi!

Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chuyện chàng làm chỉ vốn vụn có vài người hay biết, thế sao gã này hiểu rõ một cách tường tận.

Chàng nhìn kỹ nét mặt người nọ rất phức tạp, khó đoán ra ẩn ý của hắn, điểm rất đặc biệt là lão ta thất nơi lưng một sợi dây màu tím trông rất chói mắt, chàng liền hỏi:

- Xin cho tôi được hỏi chẳng hay phương danh lão hiệp đây là chi?

- Lão phu tên Đông Phương Vọng!

- Lão hiệp dẫn dắt tại hạ đến đây chắc có điều dạy bảo?

- Thực ra không dám làm phiền Văn thiếu hiệp, chẳng qua vâng lệnh thượng cấp, muốn gặp mặt thiếu hiệp, nguyên vì khách sạn người đông nên không tiện gõ cửa.

- Thế ra chủ nhân của ông đây là một bậc cao thủ lừng danh ở chốn giang hồ!

Đông Phương Vọng cười ha hả:

- Nói đến tên tuổi thực ra ít ai biết đến, nhưng luận về võ công, có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ.

- Chuyện cũng khá kỳ thật!

Đông Phương Vọng tiếp:

- Từ đây trở đi, chủ nhân cùng chúng tôi vâng lệnh không giữ bí mật nữa, sẽ công khai hoạt động nơi chốn võ lâm giang hồ!

Văn Tử Lăng càng ngạc nhiên:

- Chủ nhân của ông còn có cả cấp trên nữa à?

- Vâng! Chủ nhân của tôi chỉ là chi trưởng của một phân chi U Minh Giáo, tên Đan Vũ Văn. Từ trước đến giờ thật ra ít người nghe đến tên bốn giáo, tôi tin rằng không bao lâu nữa bốn giáo sẽ hùng bá vô lâm.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Vậy chẳng hay quý Giáo Chủ tên họ là gì?

Đông Phương Vọng gượng cười đáp:

- Nói ra thật hổ thẹn, lão phu tuy đã nhập giáo mấy năm, nhưng chưa từng thấy qua mặt mũi của Giáo Chủ bao giờ.

- Như thế... Quý chủ nhân cho vời tôi đến có chuyện gì?

- Lão phu chỉ biết vâng lệnh mà hành sự thôi...! Ông ấy bảo rằng thiếu hiệp sẽ đến chắc chắn, vì danh tiếng của U Minh Giáo sẽ gọi lòng hiếu kỳ của thiếu hiệp.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, rồi hỏi:

- Từ đây đến nơi cư trú của quý vị có xa không?

- Chỉ cách độ mười dặm đường thôi.

Tử Lăng trầm nghĩ:

"Hiện tại vừa qua canh hai, mình đến nơi ấy thời gian đi lại tối đa chỉ phí độ một canh, rất có thể trở về lữ quán trước khi trời sáng, khỏi phải kinh động đến Giang Thu Lăng."

Đông Phương Vọng giục:

- Chủ nhân tôi có căn dặn, nếu thiếu hiệp từ chối không đi, tôi cũng đừng nài ép làm gì.

Tử Lăng mỉm cười bảo:

- Phiền lão tiên bối hãy đi trước dẫn đường.

Đông Phương Vọng gật gù:

- Thực không hổ lời đồn, Văn thiếu hiệp quả nhiên can đảm hào hiệp.

Nói đoạn hần nhanh nhẹn quay mình đi trước.

Tử Lăng cũng vội vã theo sau.

Mười dặm đường đối với kinh công tuyệt đỉnh của hai người chỉ trong phút chốc đã đến nơi.

Đông Phương Vọng dùng chân đưa tay chỉ một tòa trang viện, kiến trúc cực kỳ nguy nga tráng lệ nằm ẩn sau một cụm rừng tùng bảo:

- Xem kìa! Chúng mình đến rồi.

Hai người nhanh nhẹn bước đến trước cổng.

Đông Phương Vọng đưa tay gõ vào cánh cửa cổng bằng gỗ lim bóng lộn.

Cửa cổng vụt mở rộng, hai đại hán mang đao đứng hai bên nghiêm chỉnh thi lễ.

Đông Phương Vọng ung dung dẫn Tử Lăng vào ngõ.

Đèn đuốc vụt sáng rực lên, Tử Lăng giật mình liếc nhìn hai bên, nào chậu kiểng bồn hoa, nào hồ sen núi giả, cảnh vật cực kỳ xa hoa vương giả. Chàng bất giác kinh ngạc vô cùng, đã lỡ vào đây không còn thối lui được nữa, chàng chỉ im lặng đề cao cảnh giác.

Đông Phương Vọng dẫn Tử Lăng xuyên qua hoa viên bước vào Đại Sảnh Đường.

Khi hai người vừa bước chân vào, đèn nến lại sáng rực lên. Điều làm chàng kinh dị, từ ngoài cổng bước vào, ngoại trừ hai đại hán giữ cửa, tuyệt nhiên không thấy một bóng người...

Cảnh bày biện nơi đại sảnh cực kỳ hào hoa tráng lệ, không khác gì nơi cung điện của bậc vương hầu.

Đông Phương Vọng kéo cấm đồn mời Tử Lăng an tọa. Bức màn thêu vụt hé mở, hai ả tỳ nữ y xiêm lộng lẫy bung trà bước vào, mỗi người bung một khay trà, hương trà xông lên thơm ngát.

Tất cả điều kỳ lạ đượm vẻ huyền ảo. Tử Lăng chú ý đến hai gã đại hán và tỳ nữ, mỗi người đều thắt nơi eo một giây thắt lưng màu tím chói lọi.

Chàng còn đang hoang mang, chợt nghe Đông Phương Vọng đưa tay mời:

- Đây là chính hiệu trà Tây Hồ Long Tĩnh, mời Văn thiếu hiệp dùng thử!

Văn Tử Lăng tỏ vẻ sốt ruột:

- Tôi không thể ở lâu được, quý chủ nhân nếu có thành ý mời tôi, xin hãy ra gặp mặt, bằng không cho hẹn lại ngày khác.

Nói xong chàng liền đứng dậy định từ giả rút lui.

Đông Phương Vọng cười âm hiểm:

- Văn thiếu hiệp có lòng từ xa đến đây xin hãy nán lại giây lát, chủ nhân tôi ra hầu chuyện.

Vừa nói lão vừa vỗ tay ba tiếng.

Bỗng nhiên...

Tiếng du dương trầm bổng từ trong vọng lại, kế tiếp mười hai thiếu nữ mỹ miều, mình vận xiêm y nửa kín nửa hở, giở rèm nhung yếu điệu bước ra.

Nghiêm nét mặt, Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thừa tiền bối... Như thế là nghĩa gì?

Lão già điềm nhiên cười bảo:

- Chủ nhân tôi căn dặn không được làm mất thời giờ quý khách, cho nên trong khi người chưa đến, mời Văn thiếu hiệp thưởng thức một chầu Nghệ Thường Vũ, chẳng nhẽ thiếu hiệp nỡ nào từ chối.

- Nhưng quý chủ nhân bao giờ mới đến?

- Trong chốc lát người sẽ đến.

Văn Tử Lăng "hừ" nhẹ một tiếng, đành phải ngồi xuống rón dợi.

Mười hai vị bán lỏa thể mỹ nữ đứng dàn ra thi lễ, đoạn tản mác ra, chập chờn như bướm lượn vườn hoa, phiêu phiêu như mây vờn đỉnh núi, theo tiếng nhạc nhạt khoan, họ tấu vũ khúc Nghệ Thường.

Lúc đầu, Văn Tử Lăng khinh thường không để ý tới, nhưng dần dần chàng thấy thần trí phiêu diêu, như lạc vào tiền cảnh...

Nghệ thuật khiêu vũ của mười hai thiếu nữ thật là tuyệt diệu, những đường cong tuyệt mỹ, nồn nà sau những làn lụa mỏng phất phơ, thật vô cùng hấp dẫn, gây cho lòng người một cảm giác lâng lâng.

Từ bên trong tiếng nhạc vọng ra êm như mơ... quyến rũ lòng người say sưa để quên đi tất cả.

Văn Tử Lăng từ từ cảm thấy không thể khống chế lòng mình được nữa, chàng ngây ngất gật gù theo nhịp điệu khúc nhạc.

Thấy thần sắc của Tử Lăng, Đông Phương Vọng âm hiểm mỉm cười.

Thình lình chén trà rơi xuống gạch đánh "soảng" vỡ tan tành.

Tử Lăng như người tỉnh cơn mê, nhớ sự lại địa vị của mình, chàng đứng dậy.

Đông Phương Vọng biến sắc, toan đứng dậy ngăn cản, mười hai vũ nữ lập tức ngưng hẳn lại.

Chợt một giọng nặng nề từ trong vọng ra:

- Chủ nhân đã đến...

- o O o -